

žalobci, aby učinil sám vhodná opatření, kterých provedení jeho odborného výkonu i bezpečnost jeho osoby při výkonu vyžadovala. Upozornil-li pak žalovaný žalobce nadto, že kůň je zlé povahy, slovy, aby žalobce dal pozor, aby ho (sc. klisna) neklepla, a byli-li při výkonu stříhání žalovaný i dva, pokud se týče tři jeho zaměstnanci přítomni a žalobci k dispozici, nemůže žalovaný býti práv za následky úrazu, který žalobce, jenž dle vlastního doznání asi 44 let stříhání koní za úplatu provádí, přes to kopnutím koně při stříhání utrpěl, a nelze žalovanému nezachování potřebných opatření, jichž bylo třeba k zamezení žalobního úrazu, vytýkati, neboť pak učinil vše, co za daných okolností mohlo býti od něho rozumně požadováno (§ 1297 obč. zák.). Mylný je názor, že žalobce není znalcem ve smyslu § 1299 obč. zák., když toto zákonné ustanovení ukládá i tomu, kdo k nějaké živnosti nebo řemeslu se hlásí, aby stál za nedostatek neobyčejných znalostí, kterých provedení jeho řemesla nebo živnosti vyžaduje. K řádnému provedení odborného výkonu se pak vyžaduje, aby se ten, kdo výkon ten provádí, postaral o učinění podle povahy věci vhodných bezpečnostních opatření na ochranu života i zdraví všech osob při výkonu přítomných a tedy v prvé řadě i svého vlastního. Vždyť k odborné znalosti výkonu samého musí se družiti odborná znalost i prostředků k řádnému a bezpečnému provedení výkonu sloužících i toho, do jaké míry jich jest v daném případě použití. Odevzdáním koně žalobci k ostříhání za úplatu pominula povinnost výkonu přítomného žalovaného jako chovatele zvířete, aby se postaral o jeho potřebné opatření a dohled, a nemá proto žalovaný vinu na žalobcově úrazu, když shora uvedeným odevzdáním koně žalobci přestal býti dočasně jeho chovatelem.

Čís. 15226.

Námítka, že se žalovaný nedopustil trestného činu podle práva platného na Slovensku.

(Rozh. ze dne 23. května 1936, Rv II 791/34.)

Proti žalobě na náhradu škody podle § 1328 o. z., již žalobkyně opřela o to, že byla žalovaným zmrhána a zneuctěna (§ 506 tr. z.), namítl žalovaný též, že k svedení žalobkyně k mimomanželské souloži došlo na Slovensku, kde trestní zákon tam platný nezná trestného činu obdobného přestupku § 506 tr. zák. platného v t. zv. historických zemích. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem v otázce, o niž tu jde, z těchto

důvodů:

Jest správné, že trestní právo platné na území Slovenska a Podkarpatské Rusi nezná s výjimkou zde v úvahu nepřicházející trestný čin obdobný přestupku § 506 trestního zákona platného v t. zv. historických zemích. Svedení k souloži pod slibem manželství není však ani podle

práva historických zemí samo o sobě ohroženo trestní sankcí, nýbrž teprve bezdůvodné nesplnění příslibu. Nesejde proto na tom, že dovolatel přiměl žalobkyni slibem manželství k souloži na Slovensku, když, udržuje v ní naději na sňatek, pokračoval s ní v intimních stycích i na Moravě, kde také slib svůj bezdůvodně zrušil. Teprve tímto jednáním byla naplněna skutková podstata § 506 tr. z., a poněvadž se tak stalo na Moravě, nemůže se dovolatel odvolávat na předpisy práva slovenského. Na tom, že pro tento čin nebyl dovolatel trestně odsouzen, s hlediska civilněprávního nesejde.

Čís. 15227.

Svědeckých protokolů ze sporu rozvodového nelze použití ke zjištění ve sporu rozlukovém místo vlastního výslechu svědků.

(Rozh. ze dne 23. května 1936, Rv II 336/36.)

Prv ý s o u d zamítl žalobu na rozluku manželství, o d v o l a c í s o u d rozloučil manželství z viny obou stran.

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y :

Odvolací soud dospěl ze zjištění prvního soudu i ze svých vlastních zjištění k závěru, že mezi stranami nastal hluboký rozvrat manželství, který zavinily obě strany stejně. Mezi vlastními zjištěními odvolacího soudu jsou však zjištění vadným způsobem učiněná. Zjištění svědectvím čtyř osob učinil totiž odvolací soud jen podle jejich svědeckých protokolů ve sporu rozvodovém mezi týmiž stranami, což se přičítá zásadě bezprostřednosti, kterou civilní řád soudní jest ovládán. Takový nepřímý způsob zjišťování rozhodných okolností jest v souzeném případě tím vadnější, že jde o spor rozlukový, pro který platí podle § 10 nař. min. spr. ze dne 9. prosince 1897 č. 283 ř. z. a podle § 13, posl. odst., zákona ze dne 22. května 1919 č. 320 Sb. z. a n., pokud jde o důvod rozluky, zásada vyhledávací (Sb n. s. č. 7248, 11348, 11731), kdežto spor rozvodový jest ovládán jen zásadou projednací. Nelze proto svědeckých protokolů ze sporu rozvodového použití ke zjištění ve sporu rozlukovém místo vlastního výslechu svědků. Pro tuto neúplnost řízení nemohl odvolací soud náležitě hodnotiti příslušné svědecké výpovědi a tedy ani posouditi věc po stránce právní, a nemůže tedy ani dovolací soud bezpečně přezkoumati jeho rozhodnutí, pokud bylo napadeno. Bude tedy na odvolacím soudu, aby ony svědky sám vyslechl resp. jejich výslech doplnil, aby mohl důkazy náležitě hodnotiti a věc po stránce právní posouditi, pokud byl rozsudek po právní stránce žalovanou napaden.